

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5SŽ/15/2015
Identifikačné číslo spisu: 9015010092
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9015010092.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbančovej a JUDr. Petry Príbelskej, PhD., v právnej veci navrhovateľky: MAC TV s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, právne zastúpenej: Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Miletičova 5B, 821 08 Bratislava, proti odporkyňi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova č. 8, P.O.BOX 155, 810 00 Bratislava, v konaní o odvolaní navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/58/2015 zo dňa 27. októbra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/58/2015 zo dňa 27. októbra 2015 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľka je p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok z podaného opravného prostriedku vo výške 500,- € na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu, v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozhodnutím č. RP/58/2015 zo dňa 27. októbra 2015 Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „odporkyňa“) ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/, h/, zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“), postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. rozhodla tak, že navrhovateľke uložila podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. úhrnnú sankciu - pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ uvedeného zákona vo výške 5 000,- € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 34 ods. 1 a § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.. Súčasne vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z.z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

2. Porušenie povinnosti ustanovenej v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. malo spočívať v tom, že

navrhovateľka na televíznej programovej službe WAU odvysielala dňa 13.04.2015 v čase o cca 20:30:04 hod., 20:30:20 hod. a 22:26:00 hod. komunikát informujúci o službe divano, ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. bez toho, aby bol o cca 20:30:04 hod. a 22:26:00 hod. na začiatku a o cca 20:30.20 hod. na konci zreteľne oddelený od iných častí programovej služby tak, aby nebol zameniteľný s inými zložkami programovej služby.

3. Porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. malo spočívať v tom, že časový úsek od cca 21:30:30 hod. do 22:00:29 hod. programu Rodinka na výlete odvysielaného v rámci programovej služby WAU dňa 13.04.2015 o cca 20:30 hod., ktorý zodpovedá tretiemu 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušila zaradením reklamy, a to o cca 21:37:47 hod. a o cca 21:48:44 hod.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podala navrhovateľka včas opravný prostriedok, ktorým sa domáhala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. a/ až e/ O.s.p. zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Navrhovateľka v dôvodoch opravného prostriedku namietala, že výroková časť napadnutého rozhodnutia nespĺňa obsahové náležitosti, keď výrok rozhodnutia neobsahuje konkrétny spôsob spáchania skutku a najmä presnú identifikáciu a popis časti odvysielaného komunikátu, ktoré mali naplniť definíciu reklamy, vrátane popisu, akým spôsobom túto definíciu reklamy mali naplniť. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Sžo/31/2011, str. 12, podľa ktorého: „Výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní“ - konštatuje, že vo výroku rozhodnutia jednoznačne absentujú obsahové náležitosti výroku podľa vyššie uvedeného názoru najvyššieho súdu. Uvedená skutočnosť spôsobila, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť.

5. Navrhovateľka ďalej poukázala na to, že odporkyňa nesprávne právne posúdila vec tým, že odvysielaný komunikát považovala za reklamu bez toho, aby naplnil jednotlivé definičné znaky reklamy. Uviedla, že v prvom rade je potrebné preskúmať, či odvysielaný komunikát naplnil definíciu reklamy a až následne môže dôjsť k aplikácii ustanovenia § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. Každý vysielaný komerčný komunikát je potrebné posudzovať komplexne a je pri tom potrebné zohľadniť všetky rozhodné aspekty vo vzájomných súvislostiach a porovnať, ktoré z nich sú v konkrétnom prípade významnejšie a ktoré ustupujú do úzadia. Podstatnou skutočnosťou je celkové vyznenie komerčného komunikátu a nie jeho izolované čiastkové aspekty. Zároveň platí, že s klesajúcou dĺžkou komunikátu musí rásť agresivita a intenzita použitých výrazových prostriedkov, aby mohol byť vyslovený záver o tom, že daný spot je objektívne reklamou a nie inou formou mediálnej komerčnej komunikácie. Navrhovateľka mala za to, že pre vyslovenie jednoznačného záveru o sledovanom účele komerčného komunikátu je potrebné sledovať kritériá: a) komplexné hodnotenie komunikátu, b) dĺžka spotu, c) objekt komunikátu, d) dynamickosť komunikátu, e) presvedčavý charakter, f) porovnanie. Predmetom rozhodnutia odporkyne bol komunikát poskytujúci informáciu: „Chcete vedieť viac o tom, čo práve pozeráte? Divano! Jediná appka, čo ťa dostane do obrazu.“ Navrhovateľka má za to, že zámerom odvysielaného komunikátu nebolo podporiť návštevnosť/predaj aplikácie, ale naopak len udržanie pozornosti verejnosti na vlastné vysielanie, programy, tovary alebo služby, priamo spojené s vysielaním a programami. Komunikát obsahoval len jednu vetu, ktorú však z hľadiska komplexného hodnotenia komunikátu nie je možné považovať za naplňajúcu definíciu reklamy. V súvislosti s formálnou stránkou komunikátu uviedla, že komunikát bol zvukovo aj obrazovo odčlenený od ostatných častí programu a to najmä jeho uvedením do čierneho pozadia a následným obrazovým zobrazením komunikátu. Takýmto spôsobom bolo pre bežného recipienta jednoznačne možné odlišiť predmetný komunikát od iných častí programovej služby. Navrhovateľka v tejto súvislosti poukázala na judikatúru českých súdov, ktorá vymedzuje kritériá pre vyhodnotenie charakteru komunikátov mediálnej komerčnej komunikácie (rozhodnutia Městského soudu v Prahe č.k. 7A/254/2011-42-46, 7A/124/2010-96-97, 9A/161/2010-92-97, 5A/122/2010-73-82, 6A/15/2011-140, 7Ca/372/2009-43-48 a rozhodnutia Nejvyššího správního soudu ČR č.k. 7As/68/2011-75, 7As/57/2011-65).

6. Navrhovateľka poukazuje na ustanovenie § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. v spojení s § 34 ods. 2 a 4 správneho poriadku a § 22 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku namietala, že odporkyňa ako správny orgán nevykonala dôkaz - obhliadku záznamu z vysielania predmetného programu, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s uvedenými ustanoveniami správneho poriadku, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Argumentáciu odporkyne, že sa pred vydaním rozhodnutia s podkladmi oboznámila, považovala v priamom rozpore s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ako aj v rozpore s administratívnym spisom, keďže z vykonania tohto dôkazu neexistuje žiaden záznam - zápisnica, poukazom na to, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom tak urobila, kedy tak urobila, kto bol pri tomto úkone prítomný, akým spôsobom vykonanie tohto dôkazu prebiehalo atď. Dôvodila, že zo samotnej povahy obhliadky ako procesného úkonu v správnom konaní vyplýva, že práve bezprostrednosť a priamosť pozorovania je nenahraditeľným rysom v konaní pred odporkyňou a nie je možné sa mu vyhnúť odkazom na sprostredkovanú analýzu/prepis/popis bez toho, aby členovia odporkyne obrazovo zvukový záznam, za ktorý môžu udeliť sankciu, na vlastné oči videli. Tvrdila, že vykonanie dôkazov resp. vyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazov (obhliadky predmetného záznamu z vysielania) má pre vysielateľa ako účastníka správneho konania zásadný význam. Považovala za veľmi podstatnú aj skutočnosť, že nielen hodnotenie, ale aj samotná selekcia do analýzy/prepisu/popisu je prejavom subjektívneho náhľadu na vec, takže by v prípade, ak by analýza nahradila zápisnicu, došlo by k situácii, kedy by de facto rozhodovali nikým nevolení úradníci/zamestnanci namiesto osobného rozhodovania členov odporkyne. Namietala, že vzhľadom k uvedenému odporkyňa pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci, zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní odporkyne bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V danej súvislosti dala do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správného soudu ČR sp.zn. 7As/57/2010-82 zo dňa 3. apríla 2012.

7. Navrhovateľka taktiež namietala nesprávne právne posúdenie veci, nepreskúmateľnosť rozhodnutia a vadu konania. Citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tvrdila, že jazykový výklad predmetného ustanovenia je nejednoznačný a je z neho možné vyvodit' viacero interpretácií, poukazom na to, že jednou z nich je výklad, ktorý bez ďalšieho zdôvodnenia uplatnila odporkyňa, avšak predmetné ustanovenie rovnako umožňuje vyvodit' záver, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program za každý začatý (nemusi byť kompletný) 30-minútový časový úsek. Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. bližšie nešpecifikuje dokonavosť, resp. nedokonavosť 30-minútového časového úseku, keď dokonca ustanovuje, že v prípade, ak trvanie programu nepresiahne 30 minút potom sa povoľuje prerušenie aj takéhoto programu. Poukazom na právnu úpravu Smernice 2007/65/ES a Smernice 2010/13/EÚ vytýkala odporkyňa, že sa v napadnutom rozhodnutí nezaoberala nejednoznačnosťou tohto ustanovenia a bez akýchkoľvek relevantných dôvodov len konštatuje, že musí ísť o „dokončený“ (kompletný) 30-minútový úsek a to bez toho, aby priblížila svoj výklad relevantným ustanoveniam príslušných smerníc, ktoré obsahujú úpravu prerušovania vysielaných programov, majúce za následok nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

8. Ďalej dôvodila, že v danom prípade ide o zásah správneho orgánu do základného práva vysielateľa na slobodu prejavu, ktorá sa rovnako vzťahuje aj na vysielanie komerčných komunikátov (reklama). Poukázala na konštantnú judikatúru ESĽP, ako aj na nález Ústavného súdu SR z 2. júna 2009, sp.zn. III ÚS 42/09-77, v zmysle ktorého „ustanovenie čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy ako aj čl. 10 ods. 1 Dohovoru zaručujú ochranu pred zasahovaním orgánov verejnej moci do výkonu práva na slobodu prejavu. Pokiaľ orgán verejnej moci do výkonu uvedeného práva zasiahne, je na ňom aby preukázal, že zásah zodpovedá kritériám zákonnosti, legitimity a proporcionality.“ Vytýkala odporkyňa, že sa posúdením kritérií legality, legitimity a proporcionality zásahov zaoberala nedostatočne, tieto kritéria vyhodnotila nesprávne, resp. kritérium legitimity a proporcionality v napadnutom rozhodnutí nijakým spôsobom neskúmala a ich existenciu nijako neodôvodnila, čím je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť a súčasne jej odporkyňa týmto konaním odňala možnosť konať pred súdom. Poukazom na rozhodnutie ESĽP vo veci Amann proti Švajčiarsku (rozhodnutie č. 27798/95) tvrdila, že podľa ustálenej judikatúry súdu je určitá norma „predvídateľná“ vtedy, ak je formulovaná dostatočne

presne na to, aby umožnila každej osobe v prípade potreby za pomoci odborných poradcov prispôbiť chovanie. Dôvodila, že obmedzenie prerušenia vysielaného obsahu programovej služby síce vyplýva zo zákonného ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., avšak predvídateľnosť tohto ustanovenia je absolútne nedostatočná, nakoľko umožňuje mnohopočetný a nejednoznačný výklad. Zdôraznila, že takýto nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou odporkyne, nakoľko nedostatok presnej špecifikácie právnej povinnosti vysielateľa v právnej norme nie je možné nahradiť správnu úvahou orgánu výkonnej moci. Vyslovila názor, že je viac ako jednoznačné, že vzhľadom na absenciu presného, jasného a špecifického zákonného ustanovenia, sa takáto povinnosť stáva pochybnou a teda pri jej hodnotení je potrebné aplikovať zásadu *in dubio mitius*, v rozsahu menej obmedzujúceho spôsobu plnenia povinností vyplývajúcich zo zákona č. 308/2000 Z.z., ktorú však odporkyňa na predmetnú vec neaplikovala. Mala za to, že ustanovenie článku 20 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010, ktoré bolo transponované do zákona č. 308/2000 Z.z., nedáva jasnú odpoveď na otázku, či je možné prerušiť vysielaný program reklamným prerušením aj v začatom, ale nedokončenom 30-minútovom časovom úseku. Uviedla, že nakoľko ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. predstavuje transpozíciu ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice odporkyňa ako aj najvyšší súd sú povinní na prejednávajúcu vec aplikovať príslušné ustanovenia zákona č. 308/2000 Z.z. v súlade s právnymi aktmi EÚ, pričom možná aplikácia predmetného nejasného ustanovenia v prejednávanej veci však znamená výklad práva EÚ, ku ktorému je vecne oprávnený jedine Súdny dvor EÚ. Žiadala, aby najvyšší súd predmetné odvolacie konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke k výkladu a aplikácii ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice.

9. Odporkyňa vo vyjadrení k opravnému prostriedku v súvislosti s námietkou navrhovateľky o neurčitosti výroku napadnutého rozhodnutia uviedla, že výroková časť rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným. Výroková časť rozhodnutia obsahuje čas, spôsob, miesto spáchania správneho deliktu a jeho vymedzenie zákonným ustanovením. Z uvedeného vyplýva, že výrok rozhodnutia exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľka dopustila a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu správneho deliktu, za ktorý jej bola uložená sankcia. Odporkyňa v tejto súvislosti poukázala na ustanovenie § 47 ods. 2 a 3 správneho poriadku, z ktorého vyplýva, že výrok rozhodnutia má byť stručný, jasný a zrozumiteľný.

10. Zdôraznila, že navrhovateľka poukazovala na kritériá pre posúdenie určitého komunikátu ako reklamy, avšak tieto kritériá nevychádzajú z definície reklamy uvedenej v § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., z ktorej vychádzala pri posudzovaní odporkyňa. Podľa názoru odporkyne zo zaradenia daného komunikátu do vysielania (po programe Šéf v utajení a pred a po programe Rodinka na výlete) by sa mohlo javiť, že tento komunikát označuje sponzora týchto programov. Podľa § 38 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. však musí byť sponzorovaný program zreteľne označený ako sponzorovaný. Z obsahu tohto komunikátu je však zrejmé, že tento žiadnym spôsobom nekonštatuje sponzorovanie daných programov, ale iba informuje o službe divano, a teda nejde o sponzorský odkaz. Predmetný komunikát informuje o službe, mobilnej aplikácii, pričom z obrazovej zložky komunikátu je zrejmé, že účelom tejto aplikácie je priniesť divákovi dodatočné informácie o programoch, ktoré sleduje. Hoci je obrazová zložka komunikátu spracovaná dynamicky, sama o sebe by nebola propagačnou, nakoľko len znázorňuje reálnu funkciu uvedenej aplikácie. Spolu s verbálnou zložkou „Jediná appka, čo ťa dostane do obrazu!“ však už dochádza k jednoznačnej propagácii aplikácie. Týmto konštatovaním dochádza k vyzdvihovaniu jedinečnosti tejto aplikácie, ktorá nie je nijakým spôsobom preukázaná, pričom jej cieľom jej osloviť recipientov. Komunikát nesmeroval k získaniu a udržaniu pozornosti na vysielanie navrhovateľky, ale k informovaniu o samotnej službe. Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť o bezplatnosti tejto služby, keďže podstatným je to, že komunikát priamo propaguje túto službu divákovi. Za neopodstatnený považuje aj argument navrhovateľky o oddelení komunikátu od iných častí programovej služby, keď s poukazom na § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., mala za to, že posudzovaný komunikát nebol zreteľne vymedzený obrazovo - zvukovým či priestorovým prostriedkom, ktorý navrhovateľka obvykle používa.

11. K námietke navrhovateľky týkajúcej sa nezákonnosti vykonania dôkazu uviedla, že podkladom pre

vydanie rozhodnutia sú podľa správneho poriadku všetky skutočnosti, ktoré môžu prispieť k zisteniu skutočného stavu veci, záznam z vysielania je jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav, pričom rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Uviedla, že vzhľadom na právnu úpravu v § 34 ods. 3 správneho poriadku bola navrhovateľka povinná navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú jej známe. Poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu, mala za to, že poskytla navrhovateľke možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom navrhovateľka bola súčasne poučená, že pokiaľ svoje práva nevyužije odporkyňa rozhodne aj bez jej stanoviska. Konštatovala, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhladnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi odporkyne nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľky sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce. Súhlasila s tvrdením navrhovateľky, že písomný prepis/popis skutkového stavu nie je možné zamieňať ani stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazov, nakoľko písomný prepis/popis skutkového stavu je iba nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania, keď písomný popis skutkového stavu slúži na zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči, pričom skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený aj v podobe záznamu vysielania, avšak vzhľadom na písomnú formu správneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby, v ktorej je zaznamenaný text a popísané dianie, ktoré sa vyskytne v obrazovej zložke. Mala zato, že navrhovateľka v rámci správneho konania ani vo svojom písomnom stanovisku k predmetu správneho konania neuviedla žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie, nepovažovala záznam vysielania programu a jeho prepis/popis za sporný s poukazom na to, že ani sama navrhovateľka nenamietala rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania. V danej súvislosti dala do pozornosti okrem iných aj rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 2Sž/3/2009, 3Sž/66/2009, 5Sž/8/2010, 3Sž/22/2012.

12. Odporkyňa k ďalšej námietke týkajúcej sa výkladu § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. uviedla, že nesúhlasí ani s touto námietkou, teda že jazykový výklad ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je nejednoznačný. Zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že pri vysielaní audiovizuálneho diela sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek. Z gramatického hľadiska je zrejmé, že časový úsek musí trvať 30 minút, aby ho mohol vysielateľ prerušiť. Uvedené vyplýva aj zo znenia smernice 2010/13/EÚ o audiovizuálnych mediálnych službách, ktorá v článku 20 ods. 2 jednoznačne stanovuje, že audiovizuálne diela môžu byť prerušené televíznou reklamou alebo telenákurom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Vysielateľ teda môže prerušiť aj časový úsek dlhší ako 30 minút, nemôže však prerušiť časový úsek, ktorý by bol kratší ako 30 minút. Konštatovala, že ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. rovnako ako aj znenie článku 20 ods. 2 Smernice o AVMS je nejednoznačné len v tom, že z ich znenia nie je zrejmé, či sa trvaním audiovizuálneho diela myslí čistý čas diela (t.j. iba časť trvania diela bez reklamných prerušení), alebo hrubý čas diela (t.j. aj s reklamnými prerušeniami), poukazom na to, že odporkyňa v tomto prípade postupovala v zmysle judikatúry Európskeho súdneho dvora konkrétne rozhodnutia vo veci *ARD v. PRO Sieben Media AG*, sp. zn. C-6/98.

13. Odporkyňa nesúhlasila ani s tvrdením navrhovateľky, že sa v napadnutom rozhodnutí nezaoberala kritériami legality, legitimity a proporcionality, keďže odporkyňa sa so všetkými tromi kritériami vysporiadala na stranách 9-10 napadnutého rozhodnutia. Odporkyňa uviedla, že povinnosť ustanovená v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. bola do slovenského právneho poriadku transponovaná smernicou č. 2010/13/EÚ o audiovizuálnych mediálnych službách a ide prakticky o doslovné prevzatie čl. 20 ods. 2 smernice. Je teda zrejmé, že aj na úrovni Európskej únie dospeli členské štáty k záveru, že je potrebné obmedziť vysielanie reklamy a telenákupu vo vysielaní programových služieb. Záverom poukázala na rozhodnutie C-245/01, ktorým Európsky súdny dvor uznal legitímny cieľ a proporcionality obmedzenia, ktoré je v slovenskom právnom poriadku ustanovené v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Vzhľadom na uvedené odporkyňa žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie potvrdil.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s §§ 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

15. Podľa § 492 ods. 1 S.s.p. konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti toho zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

16. Podľa § 4 ods. 1 až 4 zákona č. 308/2000 Z.z. poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi. Činnosť rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „kancelária“).

17. Podľa § 5 ods. 1 písm. g/, h/, m/, n/ zákona č. 308/2000 Z.z. do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

18. Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. reklama na účely tohto zákona je akékoľvek verejné oznámenie vysielané za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu vrátane vlastnej propagácie, ktorého zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávatelom reklamy alebo vysielateľom.

19. Podľa § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. vysielanie reklamy a telenákupu musí byť rozoznateľné a zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby; vo vysielaní rozhlasovej programovej služby sa použijú na oddelenie zvukové prostriedky a vo vysielaní televíznej programovej služby zvukovo-obrazové alebo priestorové prostriedky.

20. Podľa § 35 ods. 1 a 3 zákona č. 308/2000 Z.z. reklama a telenákup sa zaraďujú do vysielania medzi jednotlivé programy. Pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

21. Podľa článku 20 ods. 1, 2 smernice 2010/13/EÚ členské štáty zabezpečia, aby pri zaraďovaní

televíznej reklamy alebo telenákupu do programov nebola pri zohľadnení prirodzených prestávok, dĺžky a povahy daného programu narušená integrita programov a neboli dotknuté práva držiteľov práv. Vysielanie filmov vyrobených pre televíziu (okrem viacdielných sérií, seriálov a dokumentárnych programov), kinematografických diel a spravodajských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Vysielanie detských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút v prípade, že plánovaná dĺžka trvania tohto programu je viac ako 30 minút. Počas bohoslužieb nie je možné zaraďovať do vysielania televíznou reklamou ani telenákup.

22. Podľa § 38 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. ak je program alebo séria programov čiastočne alebo ako celok sponzorovaný, musí byť vysielateľom a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie zreteľne označený názvom, ak ide o právnickú osobu, obchodným menom alebo menom a priezviskom, ak ide o fyzickú osobu, ktorá plnenie poskytna, na začiatku programu a na konci programu. Vysielateľ a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie môže na začiatku programu a na konci programu namiesto označenia podľa prvej vety označiť sponzorovaný program alebo sériu programov logom sponzora alebo odkazom na výrobok alebo službu sponzora.

23. Podľa § 64 ods. 1 písm. a/ až e/ zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: upozornenie na porušenie zákona, odvysielanie oznamu o porušení zákona, pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, pokutu, odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

24. Podľa § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 4, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

25. Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

26. Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319,- € do 165 969,- € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497,- € do 49 790,- €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

27. Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

28. podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

29. Podľa § 22 ods. 2 správneho poriadku o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu.

30. Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

31. Podľa § 46 správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že odporkyňa v predmetnej veci náležite postupovala v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážila dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistila skutočný stav veci, v konaní postupovala v súčinnosti s navrhovateľkou ako účastníkom konania a vo veci sa nedopustila ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie považoval za súladné so zákonom.

33. Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

34. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

35. Podľa § 250i ods. 2 O.s.p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

36. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods.2 O.s.p.). Najvyšší súd zastáva názor, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. Zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z.

37. Najvyšší súd mal z obsahu spisového materiálu za preukázané, že odporkyňa uložila navrhovateľke úhrnnú sankciu - pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 5 000,- € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 34 ods. 1 a § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.. Súčasne vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z.z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

38. Najvyšší súd ďalej zistil, že oznámením o začatí správneho konania doručeným navrhovateľke dňa 09.07.2015, sa začalo správne konanie č. 659/SKO/2015. Navrhovateľka bola súčasne vyzvaná, aby v lehote do 10 dní od doručenia tohto oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 správneho poriadku zaslala svoje stanovisko, prípadne navrhla dôkazy a vyjadrila sa k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní. Zároveň bola upozornená, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, odporkyňa môže rozhodnúť vo veci aj bez jej stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku. Prílohou oznámenia o začatí správneho konania bol aj prepis/popis skutkového stavu. Dňa 11.09.2015 bola navrhovateľke doručená opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v lehote do 5 dní odo dňa jej doručenia. Navrhovateľka sa k predmetnej výzve odporkyne nevyjadrila. Podkladmi pre vydanie napadnutého rozhodnutia odporkyne boli záznam vysielania programovej služby WAU zo dňa 13.4.2015 v čase od 19:55 hod. do 23:05 hod. a prepis/popis skutkového stavu.

39. V súvislosti s námietkou navrhovateľky, ktorou namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že výroková časť rozhodnutia nespĺňa obsahové náležitosti, keď výrok I. rozhodnutia neobsahuje konkrétny spôsob spáchania skutku a najmä presnú identifikáciu a popis časti odvysielaného komunikátu, ktoré mali naplniť definíciu reklamy, vrátane popisu, akým spôsobom túto definíciu reklamy mali naplniť, najvyšší súd dospel k záveru, že výrok rozhodnutia spĺňa všetky obsahové náležitosti (miesto, čas, spôsob a samotný správny delikt).

40. V časti výroku I. je uvedené, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. (samotný správny delikt) tým, že na televíznej programovej službe WAU (miesto jeho spáchania) dňa 13.04.2015 v čase o cca 20:30:04 hod., 20:30:20 hod. a 22:26:00 hod. (čas jeho spáchania) odvysielala komunikát informujúci o službe divano, ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., bez toho, aby bol o cca 20:30:04 hod. a 22:26:00 hod. na začiatku a o cca 20:30:20 hod. na konci zreteľne oddelený od iných častí programovej služby tak, aby nebol zameniteľný s inými zložkami programovej služby (spôsob jeho spáchania).

41. V časti výroku II. je uvedené, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. (samotný správny delikt), tým, že program Rodinka na výlete odvysielaný dňa 13.4.2015 o cca 20:30 hod., v rámci programovej služby WAU (miesto spáchania správneho deliktu), v časovom úseku od cca 21:30:30 hod. do 22:00:29 hod., ktorý zodpovedá tretiemu 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušila zaradením reklamy, a to o cca 21:37:47 hod. a o cca 21:48:44 hod. (čas a spôsob jeho spáchania).

42. Najvyšší súd má za to, že tvrdenie navrhovateľky je neopodstatnené a účelové. Právna analýza preukázania splnenia podmienok § 32 ods. 1 je uvedená v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, nebolo by účelné predpokladať uvedenie tejto časti úvahy, resp. právneho vyhodnotenia do výroku rozhodnutia. Ak by najvyšší súd bral do úvahy právny výklad navrhovateľky ohľadom predmetného výroku, v konečnom dôsledku by sa potierali rozdiely medzi výrokom a odôvodnením. Výrok v predmetnom prípade (s prihliadnutím na špecifikovanie miesta, času, spôsobu a správneho deliktu) by mal byť vecný, a aj stručný. Naopak následne odôvodnenie samotného výroku by malo byť rozsiahlejšie a jednotlivé aspekty rozhodnutia náležite analyzované. Pokiaľ sa týka časti výroku o porušení povinnosti podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. (stanovujúcim prípustný počet prerušení reklamným vysielaním v nadväznosti na to, akým násobkom

30-minútového vysielacieho úseku je celková doba vysielania programu) odporkyňa uviedla počet prerušení reklamou (2) v rámci tretieho 30-minútového časového úseku trvania programu. Vzhľadom na skutočnosť, že ustanovenie § 35 ods. 3 obsahuje len jednu konkrétnu úpravu prípustného počtu prerušení v nadväznosti na počet 30-minútových úsekov vysielania, považuje najvyšší súd takúto formuláciu za dostatočnú. Na základe uvedeného má najvyšší súd za to, že výrok napadnutého rozhodnutia je dostatočný pre posúdenie akého konania sa navrhovateľka dopustila, a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu. Takto vymedzený skutok vo výroku rozhodnutia je nezameniteľný s iným konaním aj z hľadiska vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, ako aj pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej.

43. K námietke navrhovateľky týkajúcej sa nesprávnosti právneho vyhodnotenia toho, či sporný komunikát spĺňa zákonné kritéria pre uznanie za reklamu v zmysle § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. najvyšší súd uvádza, že z hľadiska rozlíšenia medzi reklamou a inými formami mediálnej komerčnej komunikácie je dôležité vždy posúdiť obsah komunikátu. Je úlohou odporkyne v rámci správnej úvahy posúdiť, či obsah konkrétneho komunikátu zahrňuje údaje informatívneho charakteru, alebo už ide o údaje určené k podpore predaja, nákupu alebo nájmu tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo k dosiahnutiu iného účinku sledovaného objednávateľom reklamy alebo vysielateľom. Dôležité sú prostriedky, ktoré v ňom boli použité a rovnako aj určité kvalitatívne hodnotenie konkrétneho produktu. V reklame je možné použiť subjektívne hodnotiace komentáre, vyzdvihovanie vlastností produktu, alebo rôznymi inými formami pozitívne reklamovaný produkt propagovať. V iných formách mediálnej komerčnej komunikácie (napr. sponzorskom odkaze) takéto výrazové prostriedky nie je možné použiť, teda nie je možné v ňom použiť typické reklamné prvky. Ak sa však takéto reklamné prvky v komunikáte vyskytnú, je nevyhnutné ho považovať za reklamu s tým, že sa na neho vzťahujú všetky povinnosti a obmedzenia, ktoré platia pri reklame (§ 34 ods. 1, § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.). Ak teda komunikát naplní definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. je nutné, aby spĺňal všetky povinnosti, ktoré sú ustanovené pre reklamu. Navrhovateľka sa v podanom opravnom prostriedku snažila naznačiť, aké kritériá by bolo vhodné zohľadňovať pri posúdení, či ide o reklamu. Senát najvyššieho súdu uvádza, že dĺžka spotu nie je pre posúdenie, či ide o reklamu alebo o sponzorský odkaz relevantná, nakoľko aj reklama môže mať kratšie trvanie. Z hľadiska objektu komunikátu môže byť predmetom sponzorského odkazu nielen samotná osoba sponzora, ale aj jeho produkty a služby, čo aj priamo vyplýva z § 38 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z., preto ani toto kritérium nemôže najvyšší súd považovať za relevantné. Dynamicnosť komunikátu taktiež sama osebe neposilňuje reklamný charakter, pričom výsledný záver možno určiť až v spojení s ďalším obsahom odvysielaného komunikátu. Rovnako aj kritériá, ktoré uviedla navrhovateľka, a to presvedčavý charakter a porovnanie senát najvyššieho súdu vyhodnotil ako nerelevantné. Presvedčavý charakter, ktorým by bol divák nútený do kúpy určitého výrobku, prípadne, ktorý by obsahoval priamu výzvu na kúpu výrobku, informáciu o výhodnosti produktov, informáciu o cene, nemajú ani mnohé reklamy vysielané v súčasnosti, preto nie je možné postupovať spôsobom, ktorý uviedla navrhovateľka. Obdobne, mnohé reklamy neobsahujú žiadne porovnanie s konkurenciou a ani neuvádzajú žiadne pozitívne alebo negatívne vlastnosti produktov v porovnaní s inými produktmi. Uvedené kritériá tak nemôžu byť pre vymedzenie komunikátu ako reklamy určujúce. V danom prípade bol posudzovaný komunikát informujúci o službe - mobilnej aplikácii divano, pričom z obrazovej zložky komunikátu je zrejmé, že účelom tejto aplikácie je priniesť divákovi dodatočné informácie o programoch, ktoré sleduje. Skutočnosť, že posudzovaný komunikát bol časovo zaradený do vysielania po programe Šéf v utajení a pred a po programe Rodinka na výlete síce mohla vzbudzovať dojem, že ide o inú formu mediálnej komerčnej komunikácie napr. sponzorský odkaz, avšak vzhľadom na absenciu zreteľného označenia sponzorovaného programu v zmysle § 38 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., ale aj skutočnosti, že posudzovaný komunikát neobsahuje žiadne prvky, ktoré by nasvedčovali sponzorovaniu televíznych programov je potrebné konštatovať, že nejde o sponzorský odkaz. Cieľom posudzovaného komunikátu bolo informovať divákov o ponúkanej službe divano, a preto nešlo ani o vlastnú propagáciu zameranú na získanie a udržanie pozornosti na vysielanie. Obrazová zložka komunikátu bola odporkyňou popísaná tak, že: Na čiernom pozadí rotuje tmavý mobilný telefón. Postupne sa na pozadí objavajú oranžové písmená divano, posúvajúc sa stredom sprava doľava. Pred nimi je mobilný telefón, na ktorého displeji je spočiatku oranžový plný kruh na bielom pozadí. V ľavom spodnom rohu je v malom oranžovom štvorci logo aplikácie a v pravom spodnom rohu oranžový nápis getdivano.com. Pod mobilným telefónom sa objaví biely nápis Rozprávam....Mobilný telefón sa priblíži dopredu a na displeji sú v hornej časti postavy zo seriálu Panelák. Cez ich fotografiu je názov programu Panelák, Nové časti, O seriáli, Postavy, Novinky, Foto a v spodnej časti obsah niektorej epizódy. Mobilný telefón sa posunie ešte bližšie do kamery tak, že displej nie je v obraze celý vidieť. Na ňom sa zmení program Panelák na program Divoké kone. Neskôr je na displeji už len oranžový nápis divano. Mobilný telefón sa otočí. Samotná obrazová zložka komunikátu má informačný a popisný charakter, ktorý divákovi približuje funkciu uvedenej aplikácie a teda neobsahuje propagačné prvky, no v spojení s verbálnou zložkou „Jediná appka, čo ťa dostane do obrazu!“ už dochádza k jej skutočnej propagácii. Podľa najvyššieho súdu dochádza v posudzovanom komunikáte k zvýrazneniu reklamných prvkov práve slovom „jediná“, ktoré zdôrazňuje jedinečnosť/výnimočnosť aplikácie, čím je

jednoznačne zdôraznená jej pozitívna vlastnosť. Zdôraznenie jedinečnosti aplikácie však nie je nijakým spôsobom preukázané, ide iba o subjektívne hodnotenie, pričom jeho cieľom je nepochybne oslovit' divákov. Vzhľadom na to, že v posudzovanom komunikáte je prítomný propagačný prvok neobstojí ani námietka navrhovateľky a bezplatnosti aplikácie. Za tohto stavu tak bolo dôvodné posudzovať aj splnenie požiadavky uvedenej v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. Navrhovateľka v tejto súvislosti poukazovala na to, že predmetný komunikát bol oddelený od ostatných častí programu uvedením do čierneho poľa a následným zobrazením komunikátu. Najvyšší súd sa v tejto súvislosti stotožnil s argumentáciou odporkyne, že takéto „oddelenie“ nemožno považovať za súladné s požiadavkou zreteľnosti a rozoznatelnosti v zmysle v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. Keďže posudzovaný komunikát nebol zreteľne vymedzený obrazovo-zvukovým či priestorovým prostriedkom, ktorý navrhovateľka vo vysielaní obvykle používa, divák nebol žiadnym spôsobom informovaný o tom, že začína resp. končí vysielanie reklamy.

44. Najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku, ktorou navrhovateľka namietala, že odporkyňa pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, keď nevyhotovila zápisnicu o ohliadke záznamu predmetného vysielania, svedčiacej o tom, že sa oboznámila bezprostredne priamym pozorovaním s jeho obsahom, poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. v spojení s § 34 ods. 2 a 4 správneho poriadku a § 22 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci, zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní odporkyne bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, v ktorej súvislosti dala do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správného soudu ČR sp.zn. 7As/57/2010 -82 zo dňa 03.04.2012.

45. Zákonodarca v právnej norme § 22 ods. 1 správneho poriadku ustanovuje, že správny orgán spisuje zápisnicu pri ústnom podaní, pri dôležitom úkone v konaní, pri ústnom pojednávaní a ak vo veci koná a rozhoduje kolektívny správny orgán pri hlasovaní. Z gramatického výkladu uvedenej právnej normy je zrejmé, že je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité a to podľa okolností danej veci, čo vyplýva z dikcie zákonom stanoveného „najmä“. Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (§ 34 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5. Vychádzajúc zo skutkových zistení je zrejmé, že navrhovateľka v danej veci nepodala žiadne stanovisko a teda nevzniesla ani námietku, v ktorej by vyjadrila pochybnosti k podkladom pre vydanie rozhodnutia, uvedených v oznámení o začatí správneho konania - záznam z vysielania a prepis/popis skutkového stavu tvoriaceho prílohu oznámenia, ako aj nenavrhovala vykonanie žiadneho dôkazu a nevyjadrila ani pochybnosti o tom, že by odporkyňa v predmetnom konaní postupovala len z prepisu/popisu bez bezprostredného vzhľadnutia odvysielaného programu. Uvedenú námietku navrhovateľka vzniesla až v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporkyne. Odporkyňa sa k uvedenej námietke navrhovateľky vyjadrila v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku tak, že uviedla, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho vzhľadnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľky sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce. Tvrdila, že v prípade záznamu ide o zvukovo obrazovú, prípadne iba o zvukovú informáciu zachytenú na dátovom nosiči podobne ako pri vykonaní dôkazu listinou a rovnako ako v prípade listiny ani o vzhľadnutí záznamu vysielania sa nespisuje zápisnica, nakoľko je zrejmé, že s jeho obsahom je možné sa oboznámiť len zhliadnutím. Poukázala na to, že v prípade ohliadky ide naopak o odlišný dôkaz, nakoľko predmetom ohliadky môžu byť len veci hmotnej povahy, a preto skutočnosť, že odporkyňa zhliadne záznam vysielania ešte neznamená, že týmto postupom vykonáva ohliadku, nakoľko nie je možné ohliadnuť niečo, čo nemá hmotnú povahu, tvrdiac, že možno ohliadnuť len dátový nosič ako taký, ale nie jeho obsah. Nepovažovala za pravdivé ani tvrdenie navrhovateľky, že zápisnica o hlasovaní začala byť súčasťou administratívneho spisu až na základe rozhodovacej praxe najvyššieho súdu.

46. Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd dospel k záveru, že nevyhotovenie zápisnice resp. iného záznamu odporkyňou o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. , keď navrhovateľka v priebehu správneho konania nepodala žiadne stanovisko, nenavrchovala vykonanie žiadneho dôkazu, nenamietala porušenie právnej povinnosti. V zmysle § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť skutočný stav veci a v zmysle § 33 ods. 1, 2 postupovať v konaní v súčinnosti s účastníkom konania. Účastník správneho konania ma právo na súčinnosť v právnom konaní v zmysle § 33 ods. 1 správneho poriadku a súčasne v zmysle § 34 ods. 3 správneho poriadku je účastník konania povinný navrhnúť dôkazy mu známe na podporu svojich tvrdení. Uvedená právna úprava prenáša dôkazné bremeno aj na účastníka správneho konania. Pokiaľ teda navrhovateľka ako obvinená z porušenia právnej povinnosti potom ako sa dozvedela o začatí správneho konania vo veci porušenia právnej povinnosti, mala nielen právo, ale i povinnosť navrhnúť jej známe dôkazy preukazujúce pravdivosť jej tvrdenia, pretože ak svoje právo na súčinnosť v správnom konaní nevyužila, vystavila sa v konaní riziku neunesenia dôkazného bremena na preukázanie svojho tvrdenia uvedeného v opravnom prostriedku, že vo veci právnych porušení kladených jej odporkyňou za vinu postupovala v súlade so zákonom. Pokiaľ sa však navrhovateľka v opravnom prostriedku bránila len tým, že odporkyňa v správnom konaní pochybila, keď o zhladnutí záznamu vysielania nevyhotovila zápisnicu, nenamietajúc zistenia preukazujúce porušenie právnej povinnosti, samotná táto skutočnosť nemohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia v danej veci. Navrhovateľka v danej súvislosti dala do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správného soudu ČR sp.zn. 7As/57/2010 -82 z 03.04.2012. Najvyšší súd zastáva názor, že odkaz na rozhodnutie súdu Českej republiky, nijako súdy Slovenskej republiky nezaväzuje (§ 135 ods. 1 O.s.p.), a teda nemôže byť dôvodom vedúcim k zmene napadnutého rozhodnutia. Zodpovedá len skutočnosti, že slovenský právny systém a český právny systém sú navzájom veľmi blízke, nie sú však totožné a preto bez ďalšieho podrobného poznania právneho systému iného štátu rozhodnutie súdov Českej republiky nemožno v praxi súdov Slovenskej republiky automaticky aplikovať ako prameň nášho práva. Je potrebné uviesť, že právne závery Nejvyššího správného soudu ČR, na ktoré navrhovateľka poukazuje, vychádzajú z prísnejšej právnej úpravy Správního řádu (§ 18 ods. 1 zákona č. 500/2004 Sb.) účinného v českom právnom poriadku, podľa ktorého má správny orgán povinnosť spísať „protokol o úkone dokazovania“ v správnom konaní vykonanom „mimo ústního jednání“. Najvyšší súd zastáva názor, že vzhľadom na vyššie uvedené, nie je možné automaticky prijať názor českého súdu, ktorý je dokonca kreovaný z právnej úpravy platnej a účinnej na inom území, než je územie Slovenskej republiky, keďže v správnom poriadku takáto právna úprava absentuje.

47. Najvyšší súd nesúhlasil ani s ďalšou námietkou navrhovateľky, ktorou namietala nesprávne právne posúdenie veci, keď citujúc právnu úpravu v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tvrdila, že jazykový výklad predmetného ustanovenia je nejednoznačný a je z neho možné vyvodiť viacero interpretácií, nesúhlasiac s výkladom odporkyne.

48. Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

49. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

50. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

51. Z citovanej ústavnej úpravy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy ako individuálneho správneho aktu. Z

ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je zrejmy účel zákonodarcu stanoviť podmienky povinnosti vysielateľa pri prerušovaní vysielania spravodajského programu alebo audiovizuálneho programu televíznou reklamou alebo telenákupom sledujúc cieľ ochrany divákov pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu a v neposlednom rade aj autorov diela, spracovaného vo vysielanom programe. Na základe gramatického a logického výkladu citovanej právnej normy v súlade s cieľom zákona je možné vykladať uvedenú právnu normu len tak, že zákonodarca povoľuje vysielateľovi prerušiť vysielanie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela televíznou reklamou alebo telenákupom jedným prerušením na každý 30-minútový úsek.

52. Najvyšší súd súhlasí s tvrdením navrhovateľky, že nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou odporkyne, nakoľko nedostatok presnej špecifikácie právnej povinnosti vysielateľa v právnej norme nie je možné nahradiť správnu úvahou orgánu výkonnej moci. Taktiež súhlasí s jej názorom, že je jednoznačné, že vzhľadom na absenciu presného, jasného a špecifického zákonného ustanovenia sa takáto povinnosť stáva pochybnou a teda pri jej hodnotení je potrebné aplikovať zásadu *in dubio mitius*, v rozsahu menej obmedzujúceho spôsobu splnenia povinností vyplývajúcich zo zákona o vysielaní.

53. Senát najvyššieho súdu však nesúhlasí s názorom navrhovateľky, že znenie právnej úpravy v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je nepresné, nejasné a nedostatočne špecifikované, čo umožňuje jeho mnohostrannú interpretáciu. Taktiež nemôže súhlasiť s tvrdením navrhovateľky, že ustanovenie článku 20 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. 03. 2010, ktoré bolo transponované do zákona o vysielaní, je taktiež nejednoznačné. Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní predstavuje transpozíciu ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice. Podľa názoru najvyššieho súdu právna úprava povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. ako aj v čl. 20 uvedenej smernice je stanovená jasným a určitým spôsobom a teda jednoznačne, nedovoľuje mnohostranný výklad. Výklad právnej úpravy nastolený navrhovateľkou, podľa ktorého predmetné ustanovenie rovnako umožňuje vyvodiť záver, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program aj v začatom, ale nedokončenom 30 -minútový úsek trvania programu, podľa názoru súdu nevychádza z obsahu právnej úpravy ustanovenej v citovanej právnej norme - § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. , ktorá predstavuje transpozíciu ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice a navrhovateľka týmto výkladom neprímeraným spôsobom vybočuje z rámca obsahu ich znenia a zavádzajúcim spôsobom ich dopĺňa. Poukázanie navrhovateľky na dokonavosť/nedokonavosť 30-minútového časového úseku v ustanovení § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je z hľadiska výkladu celého ustanovenia irelevantné, nakoľko v spojení s druhou časťou vety pred bodkočiarkou: „a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút“ predstavuje upresnenie prvej časti vety - a teda že sa povoľuje jedno prerušenie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela na každý 30-minútový úsek ako aj vtedy, ak plánované trvanie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút. Zároveň najvyšší súd poukazuje na svoju rozhodovaciu činnosť napr. rozhodnutie sp.zn.3Sž/12/2013 zo dňa 10. októbra 2013, ktorého obsahom je výklad: „Ak by zákonodarca mienil povoliť prerušenie programu reklamou alebo telenákupom aj kratší časový úsek, vyjadril by to jednoznačným spôsobom, napr. pri vysielaní programu sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý začatý 30-minútový úsek.“ Najvyšší súd dospel k záveru, že správny orgán v napadnutom rozhodnutí správne aplikoval aj únieové právo, konkrétne smernicu č. 2010/13/EÚ, čím splnil povinnosť orgánov aplikácie práva usilovať sa o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd preto návrh navrhovateľky, aby najvyšší súd predmetné odvolacie konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke k výkladu a aplikácii ustanovenia článku 20 ods. 2 Smernice, považoval za nedôvodný, keďže dospel k záveru, že právna úprava je jednoznačná a odporkyňa v preskúmanom rozhodnutí porušenie právnej povinnosti navrhovateľkou posúdila správne a v súlade s § 35 ods.3 zákona č. 308/2000 Z.z. , ktoré ustanovenie si vyložila správne a v súlade s čl. 20 uvedenej Smernice.

54. Najvyšší súd nesúhlasil ani s námietkou navrhovateľky, že odporkyňa v danom prípade zasiahla do základného práva vysielateľa na slobodu prejavu, poukazom na konštantnú judikatúru ESĽP, ako aj na

nález Ústavného súdu SR z 2. júna 2009, sp.zn. III. ÚS 42/09-77, v zmysle ktorého „ustanovenie čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy ako aj čl. 10 ods. 1 Dohovoru zaručujú ochranu pred zasahovaním orgánov verejnej moci do výkonu práva na slobodu prejavu, vytýkajúc odporky, že sa posúdením kritérií legality, legitimity a proporcionality zásahov zaoberala nedostatočne, tieto kritéria vyhodnotila nesprávne, resp. kritérium legitimity a proporcionality v napadnutom rozhodnutí nijakým spôsobom neskúmala a ich existenciu nijako neodôvodnila, čím je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť a súčasne odporkyňa týmto konaním jej odňala možnosť konať pred orgánom verejnej moci a súdom.

55. Sloboda prejavu je jedným z hlavných základov demokratickej spoločnosti, jednou z prvoradých podmienok jej pokroku a rozvoja každého jednotlivca, zahŕňa však nielen slobodu názoru a prijímania a rozširovania informácií a myšlienok, ale obsahuje aj povinnosť a zodpovednosť. Právo slobody prejavu patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku každej demokratickej spoločnosti a v právnom poriadku Slovenskej republiky je zakotvené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky. V zmysle čl. 7 ods.5 Ústavy Slovenskej republiky Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd (oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.) je pre orgány verejnej moci pri výkone činnosti v rozsahu ich kompetencie záväzným právnym predpisom, majúcim prednosť pred zákonom. Dohovor slobodu prejavu a informácií ustanovuje v čl. 10.

56. Podľa čl. 26 ods.1 až 4 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povoleniacemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon. Cenzúra sa zakazuje. Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

57. Podľa čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

58. Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

59. Z uvedenej právnej úpravy zakotvenej v Ústave Slovenskej republiky ako aj v Dohovore vyplýva, že je v právomoci štátu zákonom ustanoviť také právne prostriedky, ktorými môže obmedziť právo na slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných (čl. 26 ods. 2 Ústavy SR), bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci (čl. 10 ods. 2 Dohovoru).

60. V právnom poriadku Slovenskej republiky zákonodarca výkon týchto slobôd obmedzuje vo viacerých zákonoch sledujúc cieľ ochrany pred zneužitím týchto slobôd, keďže ich výkon zahŕňa aj povinnosti a aj zodpovednosť. Takáto právna úprava z dôvodov vyššie uvedených je ustanovená aj v zákone č. 308/2000 Z.z., pričom rozsah „nevyhnutnosti“ v demokratickej spoločnosti sa musí posudzovať ad hoc s legitímnym cieľom, čo vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

61. Zákonodarca zákonom č. 308/2000 Z.z. zveruje do právomoci odporkyne presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom (§ 4 ods. 1, 2 zákona č. 308/2000 Z.z.). Do pôsobnosti odporkyne v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa zákona o vysielaní a retransmisii a podľa osobitných predpisov, ako aj ukladať sankcie vysielateľom za porušenie právnej povinnosti (§ 5 ods.1 zákona č. 308/2000 Z.z.).

62. Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd považoval za nedôvodné námietky navrhovateľky, keďže z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odporkyňa sa kritériami podmieňujúcimi obmedzenie práva slobody prejavu vysielateľa zaoberala a aj dostatočne vysporiadala. Právo na slobodu prejavu nie je absolútne. Článok 26 ods. 4 Ústavy SR. ako aj čl. 10 ods. 2 Dohovoru umožňuje obmedzenie tohto práva na základe zákona, ktorým v tomto prípade je právna úprava ustanovená v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., sledujúc práva iných a to ochranu divákov pred nadmerným reklamným tlakom, ako aj autorov audiovizuálny diel zachovaním integrity týchto diel. Podľa názoru súdu postupom odporkyne nebola navrhovateľke odňatá možnosť konať pred orgánom verejnej moci a ani pred súdom.

63. Vo vzťahu k všetkým odvolacím námietkam Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že dôvody rozhodnutia odporkyne považuje za logické, vyplývajúce zo skutkových zistení v danej veci. Odporkyňa v napadnutom rozhodnutí dostatočne a zrozumiteľne zdôvodnila svoje skutkové závery a správne úvahy, ktoré ju viedli k záveru uvedenému v preskúmanom rozhodnutí, pričom jej záver je určitý a zrozumiteľný. Nebolo preukázané, že odporkyňa by sa v konaní dopustila takej vady, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru súdu odporkyňa v danej veci výšku pokuty náležite odôvodnila mierou zavinenia, rozsahom a dosahom vysielania, trvaním, následkami, spôsobom a závažnosťou, ktoré jednotlivé kritériá špecifikovala vzhľadom na daný prípad. Súd výšku uloženej pokuty považoval taktiež za adekvátnu k porušeniu právnej povinnosti a nezistil dôvody na jej zníženie. Najvyšší súd preto rozhodnutie odporkyne č. RP/58/2015 zo dňa 27. októbra 2015 podľa § 250q ods. 3 O.s.p. v spojení s § 492 ods. S.s.p. potvrdil ako vecne správne a zákonné.

64. O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 1 písm. a/ a § 5 ods. 1 písm. g/ a položky 10 písm. c/ Prílohy, zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, podľa ktorého je navrhovateľka povinná zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 500,- €. Navrhovateľke sa týmto písomne vyhotoveným rozhodnutím ukladá povinnosť zaplatiť súdny poplatok na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

65. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p. a § 492 ods. 1 S.s.p.. Navrhovateľke nepriznal náhradu trov tohto konania, pretože v tomto konaní nebola neúspešná.

66. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.